

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 18 maja 2015 roku powód (...) spółka akcyjna w S. wniosła o zasądzenie od pozwanego B. J. kwoty 14.001,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu swojego żądania powódka wskazała, że nabyła wierzytelność w stosunku do pozwanego, którą pozwany spłacił ze zwłoką. W dniu 3 września 2012 roku uznał swój dług. Powódka wniosła o zasądzenie odsetek naliczonych od przeterminowanej wierzytelności

W dniu 11 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy w Tychach, gdzie pierwotnie trafił pozew, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Pozwany w sprzeciwie wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania. W zakresie kwoty 1797,77 zł odsetek od należności z faktury VAT (...) wskazał, że była ona przedmiotem rozpoznania przez Sąd w sprawie prowadzonej w Sądzie Rejonowym w Tychach pod sygn. VI GCupr 232/13/4 i w tym zakresie wyrok tam zapadły ma powagę rzeczy osądzonej. Niezależnie od tego podniósł zarzut przedawnienia, jako że porozumienia z 3 września 2012 roku na które powołuje się powódka zawarte było z cedentem tylko w zakresie należności głównej.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany nabywał od (...) S spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. okna. Transakcje zostały potwierdzone fakturami wg wskazanego w tabeli zestawienia.

Faktury i kwota należności	termin płatności z faktury	zestawienie zadłużenia na dzień 8.8.2012 (k. 24)	data wpłaty należności głównej (k. 31v)	Wyliczenie odsetek k. 31v
(...) – 31576,47 zł (k. 19)	17.5.2011	(...),45	03.10.2012	(...),80
(...) – 258,30 zł (k. 20)	20.5.2011	20	03.10.2012	3,58
(...) – 19017,23 zł (k. 21)	24.6.2011	(...)	03.10.2012	(...),29
(...) – 67762,13 zł (k. 22)	21.10.2011	(...),13	03.10.2012	(...),89
(...) – 86382,49 zł (k. 23)	03.12.2011	(...),19	03.10.2012	(...),77
				Łącznie 14001,33 zł

W dniu 10 sierpnia 2012 r. wierzyciel przeniósł na powoda w drodze cesji wierzytelności należności wobec pozwanego. W dniu 3 września 2012 roku – po wezwaniach do zapłaty - strony zawarły porozumienie dotyczące spłaty całego

zadłużenia w łącznej kwocie 142930,68 zł. W dniu 3 grudnia 2012 roku sporządzona została nota odsetkowa na łączną kwotę 14001,33 zł.

W dniu 7 października 2013 roku powód złożył w tut. Sądzie wniosek o zavezwanie pozwanego do próby ugodowej. Wniosek dotyczył ww. kwoty 14001,32 zł. Posiedzenie w tej sprawie odbyło się w dniu 11 grudnia 2013 roku i do ugody nie doszło (XI GCo 221/13)

W tut. Sądzie pod sygn akt XI GC 767/13 (po przekazaniu z Sądu Rejonowego w Tychach sprawy VI GC 232/13/4) toczyła się sprawa między stronami, gdzie przedmiotem żądania była m.in. kwota 26934,77 zł – części należności z faktury (...). Wyrokiem z 1 grudnia 2014 r. tut. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 42930,68 zł, która obejmowała m.in. ww. kwotę 26943,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 4 grudnia 2011 roku.

Dowód z dokumentów w postaci:

cesji k 16 – 17, pełnomocnictwa k 18, faktur VAT k 19 – 23, wezwania do zapłaty z 8.08.2012 roku k 24, porozumienia k 25, pełnomocnictwa k 26, wezwania do zapłaty k 27 – 30, noty odsetkowej k 31 – 32, wezwania do zapłaty k 33 – 34, protokołu sprawy XI GCo 221/13 k 35, zawiadomienia w tej sprawie k 36, wniosku o zavezwanie do próby ugodowej k 37, a nadto dokumentów znajdujących się w aktach sprawy XI GC 767/13 w postaci pozwu z załącznikami k 2 – 43, wyroku z 1.08.2014 roku k 258, uzasadnienia k 263 – 267, zarządzenia z 3.10.2014 roku

Sąd Rejonowy, zważył co następuje:

Powództwo okazała się w całości uzasadnione.

Legitymacja czynna i bierna w sprawie były niesporne. Niesporne też były okoliczności związane ze sprzedażą okien przez cedenta powoda na rzecz pozwanego, wysokość wierzytelności, czy wyliczenie samych odsetek.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutu rzeczy osądzonej w zakresie kwoty 1797,77 zł.. Zarzut ten jest nietrafny. Należność główna która była podstawą do naliczenia odsetek w niniejszej sprawie i podstawa do części żądania w sprawie XI GC 767/13 opiewała na kwotę 86382,49 zł. Część z tej kwoty tj. 26943,77 zł z odsetkami od tej kwoty od dnia 4 grudnia 2012 roku dochodzona była w sprawie XI GC 767/13 i taka też kwota tam została od pozwanego na rzecz powoda zasądzona. Zauważyć jednak należy, że pozostała część należności głównej to kwota 59438,72 zł. Została ona zapłacona w ten sposób, że kwotę 42889,30 zł zapłacono w dniu 9 stycznia 2012 roku, a kwotę (...),42 w dniu 3 października 2012 roku – co potwierdza zestawienie na k. 31v. Obydwie wpłaty tej części należności głównej były po terminie płatności i powód miał prawo naliczyć od tej części należności głównej odsetki ustawowe. Według wyliczeń Sądu odsetki ustawowe od kwoty (...),72 za okres od 4 grudnia 2011 roku do 9 stycznia 2012 roku wynoszą 783,29 zł, zaś liczone od kwoty 16549,42 zł za okres od 9 stycznia 2012 do 3 października 2012 roku to kwota 1585,57 zł. Suma tak wyliczonych odsetek jest wyższa niż dochodzona w niniejszej sprawie (w analizowanej części) kwota 1797,77 zł. Kwota ta nie była dochodzona w sprawie XI GC 767/13.

Drugi zarzut pozwanego to zrzut przedawnienia i też jest on nietrafny.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl zaś art. 481 § 2 ab initio jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Przesłankami odpowiedzialności jest istnienie świadczenia pieniężnego i fakt opóźnienia w płatności z jego spełnieniem. Samo opóźnienie w płatności należności głównej i wyliczenie odsetek nie było sporne.

Sama należność główna podlega dwuletniemu terminowi przedawnienia. Zgodnie z art. 554 k.c. roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży produktów rolnych i leśnych przedawniają się z

upływem lat dwóch. W zakresie odsetek istniała istotna rozbieżność w orzecznictwie, czy w odniesieniu do sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa podlegają ona dwuletniemu terminowi przedawnienia – tak jak należność główna, czy też zgodnie z regułą określoną w art. 118 k.c. – terminowi trzyletniemu. Sprawą zajmował się Sąd Najwyższy, który w uchwale z dnia 26 stycznia 2005 roku, podjętej w składzie 7 sędziów, przyjął, że ustanowiony w art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe stosuje się do roszczeń o odsetki za opóźnienie także wtedy, gdy roszczenie główne ulega przedawnieniu w terminie określonym w art. 554 k.c. Roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się jednak najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego. W uzasadnieniu Sąd Najwyższy przyjął (z czym Sąd Rejonowy w pełni się zgadza), że należy odrzucić możliwość stosowania do uznawanych za roszczenia o świadczenia okresowe w rozumieniu art. 118 k.c. roszczeń o odsetki za opóźnienie w zapłacie ceny z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy przepisu art. 554 k.c. przewidującego dwuletni termin przedawnienia roszczeń z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy. Przepis ten nie jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 118 k.c. w zakresie ustanowionego w nim terminu przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe; ma on taki charakter wobec art. 118 k.c. tylko w zakresie ustanowionego w nim terminu przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Niczego w powyższej ocenie nie może zmienić odwołanie się do art. 56 k.c., który stanowi, że czynność prawna wywołuje nie tylko skutki w niej wyrażone, lecz również te, które wynikają z ustawy. Jeżeli zatem skutki czynności prawnej w zakresie przedawnienia w odniesieniu do określonego roszczenia wyznacza art. 118 k.c., to należy zastosować ten przepis, a nie, niestosujący się w takim przypadku art. 554 k.c. Zdaniem Sądu Najwyższego prowadzi to do wniosku, że roszczenia o odsetki za opóźnienie ulegają przedawnieniu w ustanowionym w art. 118 k.c. dla roszczeń o świadczenia okresowe trzyletnim terminie, zarówno wtedy, gdy są lub nie są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Wymieniony termin jako ogólny może być uchylony przez przepis szczególny przewidujący termin dłuższy lub krótszy. Możliwość zastosowania dwuletniego terminu przedawnienia istnieje z uwagi na akcesoryjność odsetek, ale tylko w sytuacji przedawniania się roszczenia głównego, ponieważ w przeciwnym wypadku oznaczałoby to że dłużnik dla obrony przed nieprzedawnionym roszczeniem ubocznym musiałby, ze względu na uzależnienie powstania roszczenia ubocznego od istnienia roszczenia głównego, wdać się w spór co do przesłanek roszczenia głównego, a to przekreślałoby znaczenie przedawnienia się roszczenia głównego.

W rozpoznawanej sprawie roszczenie główne przedawnianiu nie uległo, w ogóle taki zarzut nie został też sformułowany, stąd przyjęć należy trzyletni termin przedawnienia. Poza sporem jest że należności główne ze wskazanych w notach odsetkowych faktur zostały zapłacone. Najstarszy termin płatności uwidocznił się na fakturze 17 maja 2011 roku, a wniosek o zawiązanie do próby ugodowej wysłany został do Sądu w dniu 7 października 2013 roku i na pewno był w Sądzie w dniu 12 listopada 2013 roku gdy wyznaczono termin posiedzenia (k. 36). Zawezwanie dotyczyło kwoty tożsamej (różnica 1 grosza wynika z innego zaokrąglenia odsetek) i taka czynność procesowa zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. przerwała bieg przedawnienia, który rozpoczął się na nowo. Pozew w niniejszej sprawie wniesiono w dniu 18 maja 2015 roku, a więc przed upływem terminu przedawnienia.

Wreszcie rację ma powód wskazując na niewłaściwe uznanie roszczenia pismem z dnia 3 września 2012 roku, ponieważ opiewa ono na kwotę 142.930,68 zł. Wg zestawienia na k. 24 w dniu 8 sierpnia 2012 roku suma zadłużenia z tytułu samych wierzytelności głównych to 126.943,77 zł. Jeśli powiększymy to nawet o odsetki w kwocie 14.001,33 zł (a kwota ta jest wyliczona w okresie późniejszym!) daje to sumę niższą niż z porozumienia – 140.945,09 zł. Brak danych aby między stronami istniały inne wierzytelności, stąd przyjęć należy że owo porozumienie dotyczyło także odsetek.

Mając powyższe na uwadze zasądzono całą dochodzoną kwotę.

Konsekwencją orzeczenia w punkcie I jest orzeczenie o kosztach, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powód poniósł koszty pełnomocnika (2400 zł) zgodnie z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, opłatę skarbową (17 zł)

i opłatę od pozwu (702 zł), co daje w sumie kwotę 3119 zł. Skoro zatem powód wygrał niniejszy proces w całości, to należy się mu pełny zwrot kosztów, o czym orzeczono w pkt. II wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)

3. (...)

20.12.2016 r.